

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.526 van 24 januari 2012
in de zaak A. 198.816/XIV-32.759**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Hooyberghs
kantoor houdend te 2300 Turnhout
Kasteelstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 januari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 52.921 van 13 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6541 van 14 februari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweester heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerster, van Kameroense nationaliteit, dient op 15 september 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar echtgenoot van Nederlandse nationaliteit.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 6 september 2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 oktober 2010 stelt de verweerster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep gegrond en vernietigt de beslissing van 6 september 2010 met een arrest van 13 december 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Met een brief van 28 november 2011 deelt de raadsman van de verweerster mee dat ten laste van de verweerster een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is genomen en dat het huidige cassatieberoep daardoor “zonder voorwerp” zou zijn geworden.

Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten doet het voorwerp van het huidige cassatieberoep, dat tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gericht, niet teniet. Evenmin blijkt dat het belang van de verzoekende partij bij het huidige cassatieberoep daardoor teloor is gegaan, vermits de aanvankelijk bestreden beslissing ook op het verblijfsrecht zelf betrekking had en bovendien niet blijkt dat het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 39/56 en 40bis, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 51, § 2 en § 3 en 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenbesluit) samen gelezen met artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en de jurisdictionele motiveringsplicht.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest met betrekking tot de toepassing van artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit en voert in een eerste onderdeel aan dat volgens dat arrest de aanvankelijk bestreden beslissing van 6 september 2010 niet binnen de in artikel 52, § 4, bepaalde termijn van vijf maanden vanaf het indienen van de aanvraag op 15 september 2009 is genomen en dat de beslissing vernietigd wordt omdat de rechtsgrond ervoor is weggevallen ingevolge de vernietiging van de (negatieve) beslissing inzake de echtgenoot van de verweerster. De verzoekende partij merkt dienaangaande op dat zij ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 december 2010 inzake de echtgenoot van de verweerster heeft aangevochten en dat, bij cassatie daarvan, ook het thans bestreden arrest moet worden vernietigd. Zij acht een samenvoeging van de beide zaken aangewezen.

Inzake de toepassing van artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit is volgens de verzoekende partij in het bestreden arrest geen rekening gehouden met het feit dat de verweerster haar aanvraag in functie van haar echtgenoot op 15 september 2009, dezelfde dag als haar echtgenoot, heeft ingediend, dat de gemeente pas op 6 mei 2010 een beslissing houdende weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de echtgenoot heeft genomen en hem een bijkomende termijn heeft gegeven om alsnog bepaalde documenten binnen te brengen en dat de gemeente pas daarna het dossier van de echtgenoot aan de dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt. Vermits de aanvraag van de verweerster op de aanvraag van haar echtgenoot was gesteund, kon in hoofde van de verweerster geen beslissing worden genomen totdat een beslissing in hoofde van haar echtgenoot was genomen. Er kan immers geen verblijfsrecht worden gegeven als gezinslid van iemand die zelf geen verblijfsrecht heeft. Artikel 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet vereist een gezamenlijke vestiging. De uitvoeringsbepalingen van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet gelden slechts in de mate dat aan de grondvoorwaarden van gezinshereniging is voldaan. Vermits het verblijfsrecht van de te vervoegen persoon in België werd geweigerd, voldoet de verweerster niet meer aan de voorwaarden van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet en geldt de in artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit bepaalde termijn van vijf maanden niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet of slechts uiterst summier geantwoord op het bovenstaande verweer in de nota met opmerkingen van de huidige verzoekende partij.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de motivering van het bestreden arrest niet enkel foutief is, maar als antwoord op haar nota met opmerkingen ook summier en onvoldoende is. Zij had in die nota immers verwezen naar het thans in het eerste onderdeel uiteengezette verweer. De rechter in vreemdelingenzaken vermeldt slechts dat “de stelling (...) dat het de absolute wil is van de wetgever om de uitvoeringsbepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet slechts te laten gelden in zoverre is voldaan aan de grondvoorwaarden van gezinshereniging, (...) hieraan geen afbreuk (kan) doen”. Er wordt echter niet gemotiveerd waarom het verweer van de huidige verzoekende partij geen afbreuk aan de visie van de rechter in vreemdelingenzaken kan doen. Dergelijke nietszeggende zinsnede voldoet volgens de verzoekende partij niet aan de motiveringsplicht die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege geldt.

6. De verweerster stelt in de memorie van antwoord wat betreft het eerste onderdeel van het middel dat de tekst van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit duidelijk de procedure voor de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie beschrijft en niet in tegenspraak met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is. Het feit dat binnen een termijn van vijf maanden geen beslissing over het verblijfsrecht van de echtgenoot was genomen, betekent overigens niet dat de verweerster niet aan de grondvoorwaarden zou voldoen.

Wat betreft het tweede onderdeel van het middel stelt de verweerster dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op duidelijke en ondubbelzinnige wijze heeft gemotiveerd waarom hij de stelling van de huidige verzoekende partij niet heeft gevolgd en dat hij er niet toe was gehouden de motieven van zijn motieven weer te geven.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

8. Artikel 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op het verblijfsrecht van familieleden van burgers van de Unie en luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”.

Van een verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie kan maar sprake zijn in de mate dat het verblijfsrecht van die burger van de Unie zelf is erkend.

Te dezen blijkt uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan dat het verblijfsrecht van de echtgenoot van de verweerster met een beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 3 september 2010 juist niet werd erkend. Die beslissing werd weliswaar vernietigd met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 52.920 van 13 december 2010, doch op zijn beurt werd dat arrest ingevolge een cassatieberoep met 's Raads arrest nr. 217.525 van 24 januari 2012 vernietigd.

Vermits de echtgenoot van de huidige verweerster geen verblijfsrecht als burger van de Unie had, kon de verweerster zelf niet worden beschouwd als de echtgenote van een burger van de Unie, waaronder moet worden verstaan een burger van de Unie met verblijfsrecht in België.

Precies om die reden kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, dat eveneens slechts van toepassing is op familieleden van een burger van de Unie met verblijfsrecht. Daarom is de in artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit voorziene termijn van vijf maanden te dezen niet van toepassing. Door toch toepassing van die termijn te maken, zijn de artikelen 40bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit met het bestreden arrest geschonden.

Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 52.921 van 13 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen